

Сім смертей Евелін Гардкасл

Блекгіт-гаус, бал-маскарад. Об одинадцятій буде вбито доньку господаря маєтку — юну Евелін Гардкасл. Знову. Цей жахливий цикл неможливо розірвати, доки один з присутніх не назве ім'я вбивці.

Щодня Ейден Бішоп прокидатиметься в тілі одного з гостей з одвічним запитанням: хто вбив Евелін Гардкасл? Сім днів, сім перероджень. Можливо, перебуваючи в чужому тілі, Ейден нарешті зможе викрити вбивцю, доки не пролунає черговий постріл і життя Евелін скінчиться... Знов.

Віртуозний роман-квест, який читають 28 мовами

СІМ СМЕРТЕЙ ЕВЕЛІН ГАРДКАСА

СТЮАРТ ТЕРТОН

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

**THE SEVEN
DEATHS
OF EVELYN
HARDCASTLE**

STUART TURTON

**СІМ
СМЕРТЕЙ
ЕВЕЛІН
ГАРДКАСА**

СТЮАРТ ТЕРТОН

Харків

2020

2021

ISBN 978-966-982-546-9 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:

Turton, Stuart. The Seven Deaths of Evelyn Hardcastle / Stuart Turton. — London : Raven Books, 2018. — 528 p.

Переклад з англійської *Дарини Березіної*

Jacket design by David Mann

Cover illustrations © iStockphoto/Shutterstock

Електронна версія створена за виданням:

Тертон С.

Т35 Сім смертей Евелін Гардкасл / Стюарт Тертон ; пер. з англ. Д. Березіної. — Х. : Віват, 2020. — 512 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-982-098-3 (укр.)

ISBN 978-1-4088-8956-5 (англ.)

Блекгіт-гаус, бал-маскарад. Об одинадцятій буде вбито доньку господаря маєтку — юну Евелін Гардкасл. Знову. Цей жахливий цикл неможливо розірвати, доки один з присутніх не назве ім'я вбивці.

Щодня Ейден Бішоп прокидатиметься в тілі одного з гостей з одвічним запитанням: хто вбив Евелін Гардкасл? Сім днів, сім перероджень. Можливо, перебуваючи в чужому тілі, Ейден нарешті зможе викрити вбивцю, доки не пролунає черговий постріл і життя Евелін скінчиться... Знов.

УДК 821.111

© Stuart Turton, 2018

© ТОВ «Видавництво «Віват»», видання українською мовою, 2020

Моїм батькам, які дали мені все й нічого не просили навзамін. Моїй сестрі, першій і найприскіпливішій читачці від джмелів і надалі. І моїй дружині, чиї кохання, підтримка й нагадування, що час від часу треба полишати клавіатуру, зробили цю книжку чимось набагато більшим, ніж я міг сподіватися.

Уклінно запрошуємо вас до маєтку Блекгіт-гаус на бал-маскарад.

Вас із великою приємністю вітатимуть господарі маєтку, родина Гардкаслів:

лорд Пітер Гардкасл,

леді Гелен Гардкасл,

а також їхні син Майкл Гардкасл і донька Евелін Гардкасл.

Високоповажні гості:

Едвард Денс, Крістофер Петтіґрю й Філіп Саткліфф, родинні соліситори¹;

Ґрейс Девіс та її брат Дональд Девіс, завсідники світських заходів;

капітан Кліффорд Геррінгтон, морський офіцер у відставці;

Мілісент Дербі та її син Джонатан Дербі, світські особи;

Деніел Коулрідж, професійний картяр;

лорд Сесіл Рейвенкорт, банкір;

Джим Рештон, констебль;

доктор Річард (Діккі) Еккер;

доктор Себастьян Белл;

Тед Стенвін.

Челядь:

Роджер Коллінз, дворецький;

місіс Драдж, куховарка;

Люсі Гарпер, головна покоївка;

Алф Міллер, головний стайничий;

Ґрегорі Ґолд, художник;

Чарльз Каннінгем, камердинер лорда Рейвенкорта;

Мадлен Обер, камеристка Евелін Гардкасл.

Гостей з усією повагою просять утриматися від будь-яких згадок про Томаса Гардкасла й Чарлі Карвера, бо пов'язані з цими двома особами трагічні події й досі крають родині серце.

¹ Соліситор — категорія адвокатів у Великій Британії, що ведуть підготовку судових матеріалів для ведення справ баристерами — адвокатами вищого рангу. (Тут і далі прим.)

ред., якщо не зазначено інше.)

1 ДЕНЬ ПЕРШИЙ

Ступаю крок і одразу ж усе забуваю.

— Анно! — вигукую я й вражено стуляю рота.

У голові порожньо. Я зеленого поняття не маю, хто така Анна чи нащо я її кличу. Навіть не знаю, яким чином сюди потрапив. Я стою серед лісу, рукою затуляючи очі від мжички. Серце аж заходиться. Від мене смердить потом, ноги тремтять. Напевне, я біг, от лише не можу пригадати, чому саме.

— Як... — Я затинаюся, побачивши свої руки. Кошаві, потворні. Незнайомі. Я не впізнаю їх.

Уперше відчувши страх, намагаюся згадати про себе бодай щось: когось із родичів, адресу, власний вік, будь-що... але намарно. У мене навіть імені немає. Усі спомини, які ще мить тому жили в моїй голові, нині здиміли без сліду.

Горло перехоплює, дихання стає гучним та уривчастим. Ліс крутиться, чорні цятки майорять перед очима.

«Заспокойтеся».

— Не можу дихати... — сичу я.

Кров нуртує у скронях, і я валюся на землю, пальцями вгрузаючи в багнюку.

«Можете. Просто заспокойтеся».

Голос у моїй свідомості звучить урівноважено, зимно й владно.

«Заплющте очі. Прислухайтеся до лісу. Зберіться».

Корюся голосу й заплющую очі, але єдине, що я чую, — це власне уривчасте дихання. Упродовж тривалого часу воно перекриває все, але звільна, дуже звільна я проколупую у власному страху дірочку, крізь яку прориваються інші звуки.

Дощові краплі лопотять листям, над головою шелестить віття. Праворуч від мене дзюрчить струмок, на деревах гави, вони б'ють крилами, здіймаючись у небо. Щось шамрає в траві, десь зовсім поряд, на відстані доторку, дріботить кролик. Одну за одною я сплітаю ці

нитки нових споминів, горнуса в рядно свого п'ятихвилинного минулого. Цього досить, щоб притлумити паніку бодай на якийсь мент.

Незграбно зводжуся, мимоволі дивуючись тому, який я високий, як далеко від мене опиняється земля. Заточуючись, струшую вологе листя зі штанів, уперше помітивши, що на мені смокінг. Сорочка забрьохана брудом і червоним вином. Напевне, я був на кликаній вечері. Кишені порожні. Пальта нема, отже, я не міг відійти аж так далеко. Це обнадіює.

Судячи зі світла, зараз ранок, тож, напевне, я вештався тут цілу ніч. Ніхто не вбирається в смокінг, щоб провести вечір на самоті — отже, хтось уже мусив помітити моє зникнення. Певна річ, за цими деревами є будинок, мешканці якого наразі саме прокидаються, б'ють на сполох, виряджають пошукові загони... Удивляюся в зарості, непевно, сподіваючись побачити, як із-за гущавини виходять мої друзі, як плескають мене по плечу й жартують, а потім ми разом повертаємося додому. Утім ці мрії не годні вивести мене з лісу, і я не можу просто сидіти й чекати, поки мене врятують. Мене б'є трем, зуби цокотять. Треба йти, бодай задля того, щоб зігрітися, але навколо самі дерева. Жодної змоги дізнатися, рухаюся я назустріч рятунку чи плуганюся чимдалі геть від нього.

Розгубившись, повертаюся до останнього, чим переймався той, ким я був раніше.

— Анно!

Хай хто ця жінка, достеменно саме вона є причиною того, що я зараз тут. Проте я не годен її уявити. Можливо, це моя дружина? Чи донька?

Жодне із цих припущень не здається мені правильним, але щось у цьому імені вабить мене. Я відчуваю, як воно ніби намагається скерувати кудись мій розум.

— Анно! — кричу я радше з відчаєм, ніж із надією.

— Рятуйте! — лунає жіночий крик у відповідь.

Я рвучко обертаюся на цей голос. У голові паморочиться, але ген далі між дерев я бачу її, убрану в чорну сукню жінку, яка мчить щодуху. Кілька секунд по тому я помічаю її переслідувача, що дереться за нею крізь чагарник.

— Ані руш! — горлаю я, але голос мій слабкий і зморений; його й не чути за їхнім тупотінням.

Через шок мене наче правець побив; коли нарешті я зриваюся навздогін зі швидкістю, якої й не сподівався від свого знесиленого тіла, ті двоє вже майже зникли з очей. І хоч як хутко я мчу за ними, наздогнати не можу.

Піт заливає мені чоло, струджені ноги не тримають, підтинаються, і я гепаюся в багнюку. Борсаюся в падолисті, насилу здіймаюся на рівні — саме вчасно, щоб почути її крик. Несамовитий, нажаханий, він затоплює ліс. І уривається після пострілу.

— Анно! — гукаю я нестямно. — Анно!

Відповіді немає — лише луна пострілу, що згасала.

Тридцять секунд. Саме стільки я зволікав після того, як угледів її вперше. Саме на цій відстані від неї перебував, коли її вбили. Тридцять секунд вагання, тридцять секунд, щоби втратити людину остаточно й назавше.

Помічаю в себе під ногами товстелезну гілляку. Піднімаю її, замахаюся на пробу — вага й відчуття шкарубкої кори під пальцями додають мені впевненості. Авжеж, проти пістолета зиску з такої зброї буде мало, але це все одно ліпше, ніж вештатися лісом голірuch. Я й досі задихаюся, і досі тремчу після пробіжки, але відчуття провини тягне мене туди, звідкіля пролунав крик Анни. Намагаючись не шуміти, відсуваю похиле гілля, видивляючись те, чого бачити мені насправді зовсім не хочеться.

Ліворуч від мене хрускає гілка.

Затамовую дух, несамовито дослухаючись.

І знову лунає тріск. Чути, як хтось крокує падолистом і сушнею, обходячи мене з тилу.

Кров холоне в жилах, я ціпенію. Не наважуюся озирнутися.

Хрускіт гілок дедалі ближчає, зовсім упритул за спиною я чую неглибоке дихання. Ноги мої підтинаються, ломака випадає з рук.

Я зараз помолився б, але слова пригадати годі.

Тепле дихання торкається шиї. Відчуваю запах алкоголю й цигарок, душок немитого тіла.

— На схід, — хрипить чоловік, кладучи щось важке мені в кишеню.

Він відступає, кроки віддаляються в гущавину, а я сповзаю долі, притискаюся чолом до багнюки, вдихаю запах вологого падолисту й гниляччя. Щоками струменять сльози.

Полегшення, яке я відчуваю, просто принизливе; це боягузтво жалюгідне. Я навіть не зважився глянути своєму мучителеві в очі. Ну що я за людина така?!

Лише за кілька хвилин страх відступає достатньою мірою, щоб я зміг поворухнутися. Але й тепер мушу на якийсь час прихилитися до найближчого дерева, щоб перепочити. Подарунок убивці своєю вагою відтягує мені кишеню. Боячись того, що можу в ній знайти, занурюю руку й видобуваю назовні срібний компас.

— Отакої... — видихаю здивовано.

Скельце тріснуло, метал у подряпинах, на тильному боці гравірування — ініціали «С. Б.». Не розумію, що вони означають, але вказівки вбивці недвозначні.

Мені треба скористатися компасом і рушати на схід.

Кидаю провинний погляд на ліс. Тіло Анни має бути десь неподалік, але мене лякає те, як відреагує вбивця, якщо я наткнуся на нього. Можливо, саме тому я й досі живий — бо не спробував підступитися ближче. Чи й справді мені аж так кортить випробувати, наскільки вистачить милосердя душогуба?

«Якщо тільки це й справді милосердя».

Дуже довго дивлюся на тремку стрілку компаса. Я майже ні в чому наразі не впевнений, але достеменно знаю, що вбивцям милосердя не притаманне. Байдуже, у яку гру він грає, — я не можу довіряти його пораді, дослухатися до неї не варто. Але якщо я цього не зроблю... Знову роздивляюся ліс. Хоч куди кинь оком — усюди все однакове: самі дерева, яким кінцяйкраю немає, і похмуре небо.

«Це ж якою мірою треба заблукати, щоб дати змогу дияволі показати тобі шлях додому?»

І вирішую, що саме такою мірою.

Прецінь такою, як заблукав я.

Відхилившись від стовбура, кладу компас на долоню. Стрілка показує на північ, а я вирушаю на схід, проти вітру й холоднечі, проти цілого світу.

Надія полишила мене.

Я сліпець у чистилищі, який не бачить тих гріхів, що допровадили його сюди.

2

Виє вітер, злива посилилася й репіжить крізь дерева, краплі відскакують від землі аж до кісточок, а я йду за компасом.

Угледівши крізь мряку кольоровий спалах, плуганюся до нього й бачу червону хустинку, прицвяшену до дерева, — либонь, залишилася від якоїсь давезної дитячої гри. Видивляюся ще одну, помічаю її за кілька футів від себе, потім удається вгледіти наступну, а тоді ще одну. Зашпортуючись, чвалаю поміж ними крізь морок, аж нарешті дістаюся до краю лісу. Деревя розступаються, і просто перед собою я бачу величний маєток у георгіанському стилі. Фасад з червоної цегли обвитий плющем. Схоже, будинок закинутий. Довга рінява під'їзна алея, що веде до парадних дверей, губиться в бур'янах, прямокутні моріжки обабіч неї геть зболотніли, на самому їхньому краєчку в'януть блаженські квіти.

Вишукую бодай якісь ознаки життя, роздивляюся темні вікна, аж нарешті помічаю тьмаве світло на другому поверсі. Либонь, воно б мало заспокоїти мене, натомість я вагаюся. Мені здається, ніби я натрапив на якесь спляче чудовисько, величезне, жахливе й нерухоме, а непевне світло за шибою — це насправді його серцебиття. Навіщо вбивця дав мені цей компас? Певна річ, суто для того, щоб допровадити просто в пащеку ще гіршої халепи.

Згадка про Анну змушує мене ступити перший крок. Вона загинула через ті тридцять секунд моїх вагань, і от я знову зволікаю. Нервово глитаю, витираю мокре від дощу обличчя й перетинаю моріжок. Піднімаюся щербатими сходами ганку до дверей. Гупаю в них з якоюсь дитячою люттю, витрачаючи на це рештки сил. Щось жахливе сталося в лісі, і душогуба ще можна покарати, якщо тільки мені вдасться розбудити мешканців маєтку.

Утім, на жаль, мені це не вдається.

Б'юся у двері аж до знемоги, але мені не відчиняють.

Склавши долоні човником, притискаюся обличчям до шибок високих вікон обабіч дверей, але вітражне скло зашмароване тлустим шаром бруду, через який можна роздивитися хіба що якісь розмиті жовті плями. Я гепаю по шибам долонею, а відтак відступаю й роздивляюся фасад, міркуючи, чи є тут якийсь інший вхід. Саме тоді помічаю дзвоник — іржавий ланцюжок, оповитий плющем.

Виплутую його й щосили смикаю, а потім іще раз, і ще, аж допоки за шибам починається якийсь рух.

Двері мені відчиняє заспаний чоловік такої химерної зовнішності, що якусь мить ми просто мовчки стовбичимо, витріщаючись один на одного. Він приземкуватий горбань, жахливі шрами від опіків укривають половину обличчя. Завелика піжама теліпається на ньому, наче на вішаку, на кособокі плечі накинутий старезний цинамоновий² шлафрок³. Горбань мало скидається на людину, радше на останнього представника якогось зниклого виду, що загубився в плетиві нашої еволюції.

— Хвалити Бога! Мені потрібна ваша допомога! — вигукую оговтуючись.

Він витріщається на мене, роззявивши рота.

— У вас є телефон? — удаюся до ще однієї спроби. — Треба викликати поліцію!

Жодної реакції.

— Та не стовбичте ви бовваном, хай вам грець! — кричу я, струшую його за плечі, а потім повз нього проштовхуюся до вестибюля й тепер уже сам спантеличено роззявляю рота, роззирнувшись довкола. Усе тут блищить, у вимощеній чорно-білою мармуровою плиткою підлозі⁴ відбивається кришталева люстра на кількадесят свічок. На стінах висять свічада в рамах, широкі сходи з вигадливо прикрашеним поруччям ведуть нагору, до галереї другого поверху; вузький червоний килим тече донизу сходами, наче кров якоїсь забитої дичини.

У віддаленому кінці вестибюля гупають двері, і з глибини будинку виринає вервечка челяді. У руках у них оберемки рожевих і бузкових квітів, аромат яких перебиває пахощі розтопленого воску. Розмови вщухають, щойно вони помічають захекану прояву біля дверей. Одне за одним слуги повертаються до мене, увесь вестибюль наче затамовує

дух. Незабаром єдиним звуком, що порушує тишу, стає ляпання крапель з мого одягу на цю чудову чисту підлогу.

Крап.

Крап.

Крап.

— Себастіане?

Вродливий білявець, убраний у светр для крикету й лляні штани, хутко збігає сходами, перестрибуючи через два щаблі заразом. На вигляд цьому чоловікові трохи за п'ятдесят, хоча вік робить його радше елегантно підтоптаним, аніж змореним чи спорохнілим. Тримаючи руки в кишенях, він навпрошки йде крізь увесь вестибюль до мене, розтинаючи мовчазний натовп челяді. Утім сумніваюся, що він узагалі її помічає: пильний погляд його аж прикипів до мене.

— Друже мій, на Бога, що з вами сталося? — питає він, співчутливо насупивши брови. — Коли я востаннє вас бачив...

— Ми маємо викликати поліцію! — вигукую я, хапаючи його за руку. — Анну вбито.

Навколо нас лунає приголомшений пошепт. Чоловік хмурнішає, хутко зиркає на челядь, яка потроху підступається ближче.

— Анну? — перепитує він тихо.

— Так, Анну. Її хтось переслідував!

— Хто саме?

— Хтось, убраний у чорне! Мусимо викликати поліцію!

— Так-так, звісно, але спершу давайте-но піднінемося до вашої кімнати... — заспокійливо каже він, підштовхуючи мене до сходів.

Не знаю, чому — може, через те що в маєтку задуха чи то через полегшення, що поймає мене тепер, коли я вгледів дружнє обличчя, — я відчуваю раптову млість. Поки ми піднімаємося сходами, я змушений триматися за бильця, щоб не зашпортуватися.

Височезний долівковий годинник зустрічає нас на горішньому майданчику; його машинерія заіржавіла, але він усе одно й надалі трощить секунди на порох своїм вагадлом⁵. Виявляється, що надворі вже набагато пізніше, ніж мені здавалося: майже пів на одинадцятку.

Обабіч від нас коридори тягнуться до протилежних придомків, хоча вхід до східного крила запинає оксамитова порт'єра, нашвидкуруч

прибита до стелі. До неї пришпилено табличку з написом «Ремонтні роботи».

Мене бере нетерплячка: страшенно кортить скинути із себе тягар пережитого вранці жахіття, тому я знову щось кажу про Анну, але мій добрий самарянин змовницьки хитає головою.

— Ця бісова челядь розпатякає кожне ваше слово всьому будинку, ще й півхвилини не мине, — каже мій супутник таким низьким, притишеним голосом, що той лунає наче крізь стіну. — Ліпше поговоримо на самоті.

Він випереджає мене буквально на два кроки, але ноги мої підтинаються, тому я насилу тримаюся на рівних, а про те, щоб рухатися в одному з ним темпі, годі й казати.

— Любий мій, та у вас же просто жахливий вигляд! — вигукує він, помітивши, що я пасу задніх.

Підтримуючи попід руку, він веде мене коридором. Долоня його торкається моєї спини, пальці тиснуть на хребці. У цьому простому жесті я відчуваю якийсь наполегливий поспіх. Він веде мене темним коридором, обабіч якого я бачу двері спалень, де пораються покоївки. Стіни, схоже, нещодавно пофарбували, від запаху аж сльозяться очі — ще одне свідчення покvapливих ремонтних робіт. Подекуди на підлозі помітні плями фарби іншого кольору; щоб бодай трохи притишити рипіння мостин, тут лежать хідники. Камінні фотелі розставлені таким чином, щоб приховати тріщини в стінах, а картини й порцелянові вази мають на меті відтягнути увагу від щербатих ліпних карнизів. Зважаючи на те, яке тут усе занедбане, ці спроби бодай якось замаскувати безлад є марними. Усі вони намагання сховати руїну під килимами.

— А ось і ваша спальня, еге ж? — вигукує мій супутник, відчиняючи двері майже в кінці коридору.

Холодне повітря ляпає мені в обличчя, змушуючи трохи отямитись, але мій супутник одразу ж іде до вікна, щоб опустити підняту стулку. Слідом за ним я заходжу до затишної кімнати. Посеред неї височіє ліжко під балдахіном, королівську велич якого хіба трошки псує обвисла запона й заяложені завіси, гаптовані доволі облізлими птахами. У лівому кутку кімнати стоїть розсувна ширма, у шпарини між її тахлями я бачу чавунну ванну. За винятком цього, меблів тут

обмаль, тільки нічний столик і велика одежна шафа біля вікна, потріскані й побляклі. З особистих речей тут лише Біблія короля Якова на нічному столику — обкладинка заяложена, кути сторінок заламані.

Поки мій добрий самарянин змагається із застряглою віконною рамою, я підходжу до нього, і краєвид з вікна миттю виганяє всі інші думки в мене з голови.

Нас зусібіч оточує густий ліс. У зеленій запоні ані селища, ані путівця. Без компаса, якби вбивця не продемонстрував милосердя, я ніколи не дістався б сюди, але все одно я не можу позбутися відчуття, наче мене заманили прямісінько в пастку. Кінець кінцем, нащо душогубові вбивати Анну й лишати мене живим? Єдино задля якогось далекоюсяжного плану. Чого треба від мене цьому дияволу такого, що він не міг дістати просто там, у лісі?

Мій супутник нарешті з виляском опускає стулку вікна й показує на крісло біля каміна, полум'я в якому ледь жевріє. Він передає мені хрусткого білого рушника з кременця^б, а відтак сідає на край ліжка, закинувши ногу на ногу.

— Ну ж бо, стариганю, тепер розповідайте все від початку, — каже він.

— Часу немає, — відповідаю я, хапаючись за бильце фотеля. — Згодом я відповім на всі ваші запитання, але спершу ми мусимо викликати поліцію та обшукати ліс! Там ховається безумець!

Він роздивляється мене, наче сподіваючись віднайти правду в складках мого забрьоханого вбрання.

— На жаль, викликати поліцію ми не зможемо: сюди не провели телефонної лінії, — каже, потираючи потилицю. — Але можна обшукати ліс і відрядити когось із челяді до селища, якщо ми таки щось знайдемо. Скільки часу вам потрібно, щоб перевдягтися? Вам доведеться показати, де саме все сталося.

— Розумієте... — Я кручу в руках рушник. — Це буде важко: я заблукав...

— Ну, тоді опишіть убивцю, — каже він і підсмикує холошу. Я бачу кісточку й сіру шкарпетку. — Який він був?

— Обличчя я не бачив, але на ньому було цупке чорне пальто.

— А ця Анна?

— Вона теж була в чорному, — кажу я, і щоки в мене маковіють, бо розумію, що більше нічого не знаю. — Я... Одне слово, мені відомо тільки її ім'я.

— Перепрошую, Себастіане. Я вирішив, що ви знайомі.

— Ні... — белькочу я. — Ну, тобто можливо. Я не певен.

Звісивши руки з колін, мій добрий самарянин нахиляється до мене зі спантеличеною усмішкою.

— Щось я не добираю. Як таке може бути, що ви знаєте її ім'я, але не певні, чи ви з нею знайомі?

— Я втратив пам'ять, хай йому грець! — перериваю його, скидаючи тягар цього зізнання просто на підлогу між нами. — Я навіть власного імені не пам'ятаю, а як друзів звати — тим паче!

Хвиля скепсису здіймається в його очах. І мені не годиться його за це винуватити: я й сам розумію, якою мірою безглуздо все це звучить.

— Моя пам'ять жодного стосунку не має до того, що я бачив, — наполягаю я, чіпляючись за залишки його довіри до себе. — Я бачив жінку, яку хтось переслідував, вона кричала, але її крик урвався після пострілу. Ми маємо обшукати ліс!

— Зрозуміло... — Він затинається, струшує якусь порошокину зі штанів. Наступні його слова звучать дуже обережно: він ретельно їх добирає, а вимовляє ще обачніше, наче пропонуючи мені якесь приношення: — А чи можливо таке, що ті двоє, яких ви побачили, — то були закохані голуб'ята? Може, вони просто бавилися в лісі? А звук... то могла хруснути якась гілка. Чи, може, то був постріл зі стартового пістолета? Холостим набоем?

— Ні, ні, вона кликала на допомогу! Вона була налякана! — вигукую я і, не стримавшись, схвильовано схоплююся зі стільця, упускаючи на підлогу брудний рушник.

— Так, так, авжеж, — каже він заспокійливо, спостерігаючи, як я міряю кроками кімнату. — Я вам вірю, друже мій, але полісмени дуже прискіпливі щодо таких речей. До того ж їм подобається шити штатських людей у дурні...

Я безпорадно дивлюся на нього, відчуваючи, що тону в морі банальності.

— Її убивця дав мені оце, — кажу, раптом згадавши про компас, який лежить у мене в кишені. Витягаю його. Він зашмарований брудом,

тому доводиться протерти його рукавом. — Там, позаду на корпусі, є монограма, — показую тремким пальцем.

Він вивчає компас, примруживши очі, ретельно оглядає його зусібіч.

— С. Б., — каже він звільна, зводячи очі на мене.

— Так!

— Себастьян Белл. — Він замовкає на мить, помітивши моє спантеличення. — Це ваше ім'я. С. — це Себастьян. Це ваші ініціали. Це *ваш* компас.

Роззявляю рота. І стуляю його, так і не видувивши жодного звуку.

— Напевне, я його загубив, — кажу нарешті. — А вбивця, мабуть, знайшов.

— Можливо, — киває він.

Саме його доброзичливість змушує мене почуватися так, ніби ґрунт вислизає з-під ніг. Він, певна річ, уважає, що я схиблений бевзь напідпитку, який цілу ніч вештався лісом, а тепер, повернувшись, верзе казна-що. Утім, замість лютитися, він мене жаліє. Оце найгірше. Лють вагома й відчувана, її прояви можна спростувати хоча б за допомогою кулаків. А жаль — це габа туману, у якій просто губишся.

Падаю у фотель, стискаю скроні. Там, у лісі, убивця, а я не годен переконати бесідника в тому, що нам загрожує небезпека.

«Убивця, який підказав вам шлях додому?»

— Я достеменно знаю, що саме бачив, — наполягаю я.

«Та ви навіть не знаєте, хто ви такий!»

— Певна річ, — киває мій бесідник, не розуміючи причини цієї заяви.

Я дивлюся в порожнечу, думаю тільки про жінку на ймення Анна, яка лежить у лісі мертва.

— Слухайте-но, ви поки що відпочиньте, — каже він, зводячись. — А я тим часом порозпитую, чи не зник, бува, хтось із будинку. Може, тоді ситуація стане зрозумілішою...

Тон у нього заспокійливий, але буденний. Хай там який доброзичливий цей чоловік щодо мене самого, він не йме віри моїм словам. Щойно зачинивши за собою двері, він задля годиться питає когось із челяді, а тим часом мертва Анна й далі лежатиме в лісі.

— Я бачив, як убили жінку, — кажу, зморено спинаючись на ноги. — Я мав її захистити, але не зробив цього. І тепер ладен обшукати кожен

дуюм цього лісу, якщо знадобиться, аби довести, що кажу правду.

Якусь мить він пильно дивиться мені просто в очі, його скепсис пасує перед моєю впевненістю.

— І звідки ви маєте намір почати? — запитує він. — Довкола тисячі акрів лісу, а ви, попри всі свої добрі наміри, на ногах не тримаєтеся. Хай там хто ця Анна, вона вже мертва, а її вбивця накивав п'ятами. Зачекайте годину — я зберу пошуковий загін і розпитаю челядь. Бодай хтось у цьому будинку має знати, хто вона така й куди поділася. Ми її знайдемо, обіцяю, але діяти треба розважливо... — Він стискає моє плече. — Ви згодні дослухатися до мене? Дайте мені годину. Будь ласка.

Мене аж душить незгода, але він таки має рацію. Мені треба відпочити, відновити сили, і, хоча смерть Анни ятрить сумління, я не хочу самотою вештатися лісом. Я ж заледве звідти врятувався.

Поступаюся, смиренно киваючи.

— Дякую, Себастіане, — каже він. — Для вас уже готують ванну. Опорядкуєте себе, а я відряджу до вас лікаря й накажу камердинерові приготувати для вас одяг. Відпочиньте трохи, зустрінемося у вітальні, коли час буде обідати.

Поки він не пішов, мені треба спитати, що це за місце таке, спитати, що я роблю тут, але мене поймає нетерплячка: я хочу, щоб він якнайшвидше взявся розпитувати, щоб можна було пристати до пошуків. Зараз одне тільки запитання не дає мені спокою. Він уже прочинив двері, коли мені нарешті вдається дібрати слова.

— У маєтку є хтось із моїх родичів? — питаю я. — Хтось, хто про мене хвилюється?

Він озирається на мене через плече; в очах співчуття.

— Ви нежонатий, друже мій. Родичів не маєте, за винятком якоїсь підстаркуватої тітки, яка контролює ваші фінанси. Друзі у вас є, от я, прикладом, один з них, але хай там хто ця Анна, ви ніколи про неї не згадували під час наших розмов. Відверто кажучи, аж дотепер я від вас навіть імені цього не чув.

Під моїм розчарованим поглядом він зняковіло відвертається й зникає в зимному коридорі. Двері зачиняються за ним, полум'я в каміні непевно стинається.

[2](#) Цинамоновий (заст.) — кольору кориці; брунатний.

[3](#) Шлафрок (*заст.*) — домашній халат.

[4](#) Чорні й білі кахлі, що утворюють різноманітні візерунки на підлозі вестибюля, вважали візитівкою найзаможніших будинків. (*Прим. пер.*)

[5](#) Вагадло (*заст.*) — маятник.

[6](#) Креденець (*заст.*) — буфет.

3

Схоплююся зі стільця — ще навіть не вгамувався протяг з коридору. Висуваю шухляди нічного столика, шукаючи бодай якусь згадку про Анну серед речей, хоча б щось, що могло б довести: вона не вигадка мого хворого мозку. На жаль, спальня вперто не виказує власних таємниць. Окрім портмоне з кількома фунтами, єдиний особистий предмет, який трапився мені на очі, — це листівка-запрошення із золотим тисненням. На лиці — список гостей, з іншого боку — припис від руки вишуканим почерком:

Лорд і леді Гардкасл запрошують вас на бал-маскарад на честь повернення їхньої дочки Евелін з Парижа. Святкування відбудеться в Блекгіт-гаусі в другий вікенд вересня. Зважаючи на відлюдність маєтку, екіпажі чекатимуть на всіх гостей у найближчому селищі Еберлі.

Запрошення адресоване докторові Себастьяну Беллу. Лише за кілька секунд мені вдається збагнути, що це моє власне ім'я. А й справді, мій добрий самарянин раніше його згадував, але зараз, коли бачу його на папері, та ще й із зазначенням фаху, це ще дужче спантеличує мене.

Я не відчуваю себе Себастьяном, а доктором — тим паче.

Кривенька посмішка з'являється на губах.

Цікаво, скільки в мене залишиться пацієнтів після того, як я начеплю стетоскоп догори дриґом.

Укинувши запрошення до шухляди, роздивляюся Біблію, що лежить на нічному столику. Гортаю заяложені сторінки. Деякі абзаци підкреслено, окремі слова обведено червоним атраментом², але я, хоч стрільте, не можу второпати, чому саме вони аж такою мірою значущі. Я сподівався був знайти дарчий напис чи схованого між сторінками листа, але жодної нової відомості ця Біблія мені не подарувала.

Стискаючи книгу обіруч, удаюся до незугарної спроби помолитися, сподіваючись відновити колишню віру, але почуваюся цілковитим дурнем. Побожність полишила мене разом з усім іншим.

На черзі одержана шафа. Попри те що в кишенях одягу не вдається знайти нічого цікавого, під стосом ковдр я бачу дорожню скриню. Це чудова старовинна річ: витерта шкіра, потьмянілі залізні скоби, важка застібка захищає вміст від чужих цікавих очей. Лондонська адреса — судячи з усього, моя власна — написана на ярлику, хоча жодної асоціації вона в мене не викликає.

Знімаю смокінг, витягаю скриню з шафи на підлогу. Її вміст дзенькає з кожним моїм порухом. Зі схвильованим зойком натискаю кнопку застібки — і не стримую стогону, виявивши, що ця бісова штукенція замкнута на ключ. Смикаю віко, потім іще раз, але воно невблаганне. Знову обшукаю висунуті шухляди, навіть лягаю долілиць на підлогу й зазираю під ліжку, але там нічого немає, лише пил і мишачий слід.

Ключа ніде не видно.

Єдине місце, яке я поки що не дослідив, — це той кут, де стоїть ванна. Я, наче одержимий, заходжу за розсувну ширму, і серце мало не вистрибує з грудей, адже там я бачу якесь створіння зі знавіснілим поглядом.

Свічадо.

Усвідомлення цього змушує істоту зі знавісними очима зникнути разом зі мною.

Нерішуче підступаюся й уперше вивчаю себе з голови до ніг. Розчарування моє стрімко дужчає. Лише тепер, роздивляючись тремкого, наляканого хлопа, я розумію, що мав певні очікування щодо власної зовнішності. Не знаю, яким саме я себе уявляв — вищим, нижчим, кощавішим, огряднішим, — але принаймні не цим непоказним створінням, що відбивається в дзеркалі. Каштанове волосся, карі очі, невиразне підборіддя — з таким обличчям легко загубитися в натовпі. Творець не докладав аж таких зусиль, працюючи наді мною.

Власне зображення швидко мені набридає. Знову шукаю ключ від дорожньої скрині, але знаходжу тільки туалетне причандалля та глек з водою. Хай там ким був колись, схоже, я ретельно знищив усі сліди того, ким був до зникнення. Я на межі того, щоб завити від

розчарування, але раптом чую стукіт у двері. П'ять упевнених ударів дають змогу уявити особистість відвідувача.

— Себастьяне, ви тут? — питає хрипкий низький голос. — Мене звати Річард Еккер, я лікар. Мене попросили оглянути вас.

Відчиняю двері й бачу розлогі сірі вуса. Видовище просто дивовижне: кінчики закручуються біля самих вилиць обличчя, на якому ці вуса теоретично ростуть. За вусами виявляється чоловік за шістдесят, геть голомозий, з бульбуватим носом і почервонілими очима. Від нього тхне брєнді, але якось життєрадісно, наче кожний ковток весело ллявся йому в горлянку.

— Боже милий, та у вас же ж просто жахливий вигляд! — вигукує він. — Це я вам як лікар кажу!

Скориставшись моїм спантеличенням, він проходить повз мене, кидає на ліжку чорний лікарський саквояж й уважно роззирається довкола. Особливу його увагу привертає моя дорожня скриня.

— У мене така сама колись була, — каже, лагідно пестячи віко. — Це ж «Лаволей», еге ж? Я з нею на Сході був, коли служив в армії. Кажуть, французам довіряти зась, але дорожні скрині й валізи в них чудові...

Він легенько кóпає скриню ногою й кривиться, коли носак черевика зачіпає непіддатливу шкіру.

— Цеглу ви в ній тягаєте, чи що... — бурмотить він і вичікувально схиляє голову до плеча, ніби сподіваючись якоїсь притомної відповіді на цю ремарку.

— Вона замкнена, — бурмочу я, затинаючись.

— І що, ключа не можете знайти?

— Я... ні. Докторе Еккер, я...

— Звіть мене Діккі, мене так усі кличуть, — жваво озивається він і підступається до вікна, щоб визирнути надвір. — Відверто кажучи, мені це ніколи не було до шмиги, але вдіяти з цим я нічого не годен. Деніел каже, що вас якесь лихо спіткало.

— Деніел? — перепитую я. Мені було здалося, що я захопив нитку розмови, а вона від мене знову вислизнула.

— Коулрідж. Це він вас уранці знайшов.

— А, так.

Доктор Діккі сяє усмішкою, завваживши моє спантеличення.

— Отже, ви втратили пам'ять? Не переймайтеся, мені під час війни траплялося кілька разів таке бачити. Усе минало за день чи два незалежно від бажання пацієнта...

Він жестом наказує мені наблизитися до скрині й примушує сісти на неї. Нахилиє мою голову до себе, вивчає її з обережністю різника й хихотить, коли я кривлюся.

— Еге ж, он яка у вас тут гарненька гуля... — Він витримує паузу, замислившись. — Мабуть, десь ударилися головою минулої ночі. Найпевніше, саме через це у вас памороки й забило, так би мовити. Ще якісь скарги є? Головний біль, нудота абощо?

— Голос, — зізнаюся я трохи зніяковіло.

— Голос?

— У голові. Схоже, це мій власний голос, але він... ну... дуже впевнений.

— Зрозуміло, — каже він задумливо. — А цей... голос... що він вам каже?

— Дає поради, іноді коментує те, що я роблю.

Діккі походжає в мене за спиною, смикає себе за вуса.

— А ці поради... вони... як би це сформулювати... притомні? Жодної агресії чи збочень?

— Авжеж, ні! — вигукую я, обурений таким припущенням.

— І зараз ви його також чуєте?

— Ні.

— Травма, — коротко резюмує він, здійнявши вказівець. — От що воно таке. Доволі поширене явище. От удариться людина головою — і з нею відбувається всіяка чудасія. Неборака бачить запахи, відчуває звуки на смак, чує голоси. Зазвичай усе минає за день чи два, ну щонайбільше за місяць.

— Місяць! — вигукую я й розвертаюся на скрині обличчям до нього. — Це ж як мені в такому стані жити цілий місяць? Може, ліпше до лікарні?

— Боже борони, певно, що ні. Ці лікарні — просто жахливе місце! — вигукує він шоковано. — Смерть і недуги причаїлися там у кожному куті, в усіх ліжках — самі хвороби! Дослухайтеся ліпше моєї поради: підіть прогуляйтеся, упорядкуйте речі, потеревеньте з друзями. Я бачив, як напередодні ви з Майклом Гардкаслем по вечері вихилили на

двох пляшку, ще й не одну. Незлецький учора був вечір! Майкл достеменно допоможе вам усе згадати. І, слово честі, щойно пам'ять повернеться, від того вашого голосу в голові й сліду не стане... — Він затинається й цокає язиком. — Куди більше мене непокоїть ваша рука.

Нас перериває стукіт у двері. Діккі відчиняє, перш ніж я встигаю заперечити. Це Деніелів камердинер приніс чистий одяг, як його пан мені й пообіцяв. Відчуваючи, що я вагаюся, Діккі забирає в нього охайний стос, відпускає камердинера й кладе одяг на ліжко.

— То на чому ми зупинилися? — питає він. — А, так, рука...

Простеживши за його поглядом, я бачу криваві плями на власному рукаві. Без жодної передмови Діккі закасує мені рукав — і ми бачимо глибокі потворні порізи й понівечену плоть. Кров уже запеклася, але мої нещодавні фізичні навантаження роз'ятрили рани.

Зігнувши по черзі мої заанімілі пальці, Діккі видобуває із саквояжа маленький слоїчок із брунатного скла й бинти, промиває порізи й мастить їх йодом.

— Це ножові рани, Себастіане, — каже він стурбовано — від щойних веселоців нічого не залишилося. — І вони свіжі. Схоже на те, що ви намагалися затулитися рукою від нападника, отак-от...

Він скидає руку на рівень обличчя й люто замахується на неї склянною піпеткою, яку видобув з того-таки саквояжа. Від цього видовища мене раптом беруть сироти.

— Ви щось пригадуєте про вчорашній вечір? — запитує він, забинтувавши мені руку так туго, що я аж сичу від болю. — Бодай щось?

Я подумки повертаюся до тих годин, що здиміли з пам'яті. Коли отямився, мені було здалося, що я не пам'ятаю взагалі нічого, але зараз я розумію, що це не так. Я відчуваю, що спомини збереглися, але вони наче на відстані. У них є вага й обриси, вони наче запнуті тканиною меблі в темній кімнаті. Просто я десь подів ліхтар, тому мені годі їх роздивитися.

Зітхнувши, хитаю головою.

— Нічого не пригадується, — кажу я. — Але сьогодні вранці я бачив...

— ...як убили жінку, — перериває мене лікар. — Так, Деніел мені розповідав.

У його словах відчутний сумнів, але він завершує бинтувати мої рани, не висловивши жодного заперечення.

— У будь-якому разі, треба терміново повідомити поліцію, — зауважує він. — Хай там хто на вас напав, він мав намір заподіяти вам серйозне лихо... — Підхопивши саквояж із ліжка, він незугарно потискає мені руку. — Стратегічний відступ, друже мій, от що вам зараз потрібно, — веде він далі. — Потеревеньте з головним стайничим, він зможе підкинути вас назад до селища, а звідти вже можна буде викликати констебля. А тим часом пильнуйте. У Блекгіт-гаусі на цей вікенд приїхали двадцяттеро людей, ще тридцяттеро прибудуть сьогодні ввечері, їх запросили на бал. Більшість із них здатні утнути щось таке, тому, якщо ви когось із них образили, тоді... — Він хитає головою. — Одне слово, пильнуйте — от вам моя порада.

Він іде, а я квапливо хапаю ключ із креденця й кидаюся замикати за ним двері. Руки тремтять, тому в замкову шпарину влучити вдається аж ніяк не з першої спроби.

Лише годину тому я був вважав, що вбивця грає зі мною, знущається морально, але фізично не зашкодить. Серед людей я почувався в достатній безпеці, щоб наполягати, що ми маємо вирушити на пошуки тіла Анни, тим самим прискоривши пошук її вбивці. Але тепер усе інакше. Хтось уже зазіхав на моє життя, і я не маю жодного наміру затримуватися тут, щоб у душогуба з'явилася нагода спробувати ще раз. Мертві не можуть сподіватися на те, що живі повернуть їм борги. Хай там як я завинив перед Анною, сплатити свій борг доведеться звіддаля. От поспілкуюся зі своїм добрим самарянином у вітальні, а потім діятиму так, як і порадив мені Діккі, — повернуся до селища.

Час мені вирушати додому.

[7](#) Атрамент (заст.) — чорнило.

4

Вода вихлюпується через краї ванни, поки я квапливо змиваю із себе шар бруду й падолисту — щільний, наче друга шкіра. Пильно роздивляюся вимите рожеве тіло, намагаючись знайти родимки чи шрами — будь-що, аби пригадати бодай щось. За двадцять хвилин я маю бути на першому поверсі, але про Анну я наразі знаю не більше, ніж тоді, коли, зашпортуючись, піднявся на ганок Блекгіт-гаусу. Битися в кам'яну стіну власного розуму було не вельми приємно, навіть коли я ще вважав, що це якимось зарадить пошукам, але зараз відсутність бодай якихось відомостей узагалі може звести все на пси.

Коли я нарешті завершую митися, вода у ванні геть чорна, і настрій у мене такий самий. Понуро витираюся рушником і роздивляюся стос випрасуваного одягу, який приніс камердинер. Убрання здається мені якимось аж надміру манірним, але, передивившись уміст одержної шафи, я враз розумію, що завдання, яке перед ним стояло, виявилось не з легких. Беллів гардероб (так, я й досі не спромігся усвідомити, що він і я — одна й та сама особа) — це кілька однакових костюмів, два смокінги, мисливський стрій, дюжина сорочок і кілька камізелок. Усі вони різних відтінків сірого й чорного — непоказний однострій людини, що веде надзвичайно безлике життя. Те, що ця істота могла спровокувати когось до насильства, найхімерніше в сьогоднішніх ранкових подіях.

Хутко вдягаюся, але нерви в мене такі розшарпані, що для того, щоб примусити себе рушити до дверей, доводиться глибоко вдихнути й навіть приголубити себе самого різким словом. Інстинкт підказує, що я маю щось покласти до кишені, перш ніж полишити кімнату, і рука мимоволі тягнеться до кременця, але безпорадно завмирає. Отже, я мусив узяти щось, чого зараз там немає, але от що саме, не пам'ятаю. Мабуть, мене переслідують старі звички Белла, тінь мого колишнього життя. Цей потяг такою мірою потужний, що я почуваюся вкрай химерно, виходячи з кімнати з порожніми руками. На жаль, єдина річ,

яку я приніс із лісу, — це той бісів компас, але тепер і він десь подівся. Либонь, його забрав мій самарянин — той, кого доктор Діккі назвав Деніелом Коулріджем.

Пойнятий хвилюванням, виходжу до коридору.

Усі спомини, що в мене наразі є, — це те, що відбулося вранці, та й навіть їх мені годі втримати в пам'яті.

Челядник, якого я перестрів, пояснює мені, як пройти до вітальні. Вона виявляється за обідньою залою, на іншому боці мармурового вестибюля, куди я увірвався сьогодні вранці. Місце неприємне: панелі темного дерева й криваво-червоні запони викликають асоціації з величезною домовиною; вугілля тліє в каміні, наповнюючи повітря мастким згаром. Тут зібралися десь із дюжину гостей, і, попри те що стіл заставлений холодними наїдками, більшість присутніх вмостилися в обіпнутих шкірою фотелях чи стоїть біля вікон у свинцевих рамах, похмуро дивлячись на негоду, що вирує там, зовні. Покоївка у фартуху, заляпаному джемом, непомітно сновигає між панством, збираючи брудні тарілки й спорожнілі келихи на величезну срібну тацю, яку насилу втримує. Опасистий чолов'яга в зеленому твідовому мисливському строї востився за фортепіано в кутку й награв якусь сороміцьку пісеньку — щоправда, смак присутніх ображає радше невправне виконання, ніж зміст. На піаніста ніхто не звертає уваги, хоча він аж зі шкіри пнеться.

Уже майже полудень, а Деніела немає. Тому я роздивляюся карафки в буфеті, зеленого поняття не маючи щодо їхнього вмісту й не уявляючи, який із цих напоїв мені до смаку. Урешті-решт наливаю собі якоїсь брунатної рідини й озираюся на інших гостей, сподіваючись побачити в чиїхось очах вогник упізнання. Якщо один із присутніх на мене напав, він достеменно не стримає роздратування, побачивши, що я живий-здоровий. Авжеж, якщо лиходій себе викриє, мій мозок його впізнає?.. Певна річ, за умови, що мене взагалі стане на те, щоб відрізнити присутніх одне від одного. Майже всі чоловіки тут — галасливі, мордаті нахаби у твідових мисливських строях, а жінки вбрані в скромні спідниці, лляні блузи й кардигани. На відміну від своїх гучних супутників, вони поводяться тихо й статечно, нишком споглядаючи мене краєм ока. Враження таке, що за мною спостерігають крадькома, наче за якимось екзотичним птахом.

Страшенно неприємне відчуття, хоча причини такої поведінки цілком зрозумілі. Деніел, розпитуючи присутніх, не міг не згадати про те, у якому я стані. Тож тепер мимоволі я також став для тутешніх гостей розвагою.

Стискаючи келих, намагаюся відволіктися, дослухаючись до розмов навколо, але враження таке, що я запхав голову просто в трояндовий куц. Половина присутніх нарікає, інша половина — це ті, на кого вони нарікають. Їм не подобається житло, їжа, челядь, що ледарює замість бути напохваті, віддаленість маєтку й те, що їх сюди привезли замість пояснити, як дістатися самотужки (одначе тільки Бог віда, як би вони знайшли цей будинок у глушині). А понад усе, втім, усіх дратує негостинність леді Гардкасл, яка й досі не вийшла до панства попри те, що багато з гостей прибули до Блекгіту ще напередодні ввечері, тому її відсутність вони розцінюють як особисту образу.

— Перепрошую, Теде, — вигукує служниця, намагаючись протиснутися повз якогось чоловіка за п'ятдесят. Він кремезний, засмаглий, з ріденькою рудою чуприною. Мисливський стрій мало не лусне на повнявому тілі: ще трохи — і його можна буде зважити череванем. На засмаглому обличчі яскраво сяють блакитні очі.

— «Теде»? — вигукує він злостиво, перехопивши дівчину за зап'ясток і стискаючи його так, що покоївка аж кривиться від болю. — Та за кого в біса ти мене маєш, Люсі?! Я для тебе містер Стенвін, я з вами, щурами з наймиття, більше не знаюся!

Вона вражено киває, озирається на нас, благаючи про допомогу. Ніхто ані м'язом не ворухне, навіть фортепіано прикусило язика. Вони ж усі бояться цього чолов'ягу, розумію я. І, на свій сором, сам також його боюся. Ціпенію, спостерігаючи за ними з-під примружених повік і страшенно сподіваючись, що не приверну уваги цього грубіяна.

— Облиште її, Теде, — каже Деніел Коулрідж, з'являючись в отворі дверей.

Голос його зимний і впевнений. У ньому бринить натяк на загрозу.

Стенвін сапає й, примружившись, дивиться на Деніела. Як супротивники вони один одному не рівня. Стенвін кремезний, приземкуватий і аж парує люттю. Деніел стоїть, тримаючи руки в кишнях і схиливши голову до плеча, але щось у його поставі змушує

Стенвіна вгамуватися. Можливо, він боїться, що втрапить під потяг, на прибуття якого немов чекає Деніел.

Зібравшись на душі, цокає годинник.

Форкнувши, Стенвін відпускає покоївку, бурмотить щось нерозбірливе і йде, зачепивши плечем Деніела, який і досі стовбичить у дверях.

Кімната одностайно зітхає, знову оживає фортепіано, героїчний годинник і далі цокає, наче нічого не сталося.

Деніел оцінювально переводить очі з одного обличчя на інше.

Неспроможний витримати цей пильний погляд, дивлюся на власне відображення в шибі. На моєму лиці огида, відраза до незліченних вад власного характеру. Спершу вбивство в лісі, тепер ще й це. Скільки ще халеп я омину, перш ніж стане відваги втрутитися?

До мене підходить Деніел, його віддзеркалення примарою виринає в шибі.

— Белле, — каже тихо, торкаючись мого плеча. — Можна вас на хвилинку?

Згорбившись від сорому, що тисне на плечі, іду слідом за ним до сусіднього з вітальною кабінету. Погляди всіх присутніх впинаються мені в спину. Тут навіть іще похмуріше, ніж у вітальні: плющ, який давно не підстригали, оповив вікна у свинцевих рамах, олійні фарби потьмянілих картин поглинають те блаженське світиво, що сотається крізь шиби. Письмовий стіл стоїть біля вікна з краєвидом на моріжок. Схоже, за ним нещодавно хтось сидів. З-під перової ручки клаптиком промокального паперу розпливається пляма атраменту, обіч лежить канцелярський ніж. Це ж уявити лишень, які послання народжуються в цій гнітючій атмосфері.

У протилежному кутку кімнати, біля ще одних дверей, спантеличений молодик у мисливському строї зазирає в рупор грамофона, достеменно дивуючись, чому платівка обертається, але жодного звуку немає.

— Один семестр у Кембриджі — і він уже вирішив, що він Ісамбард Кіндом Брунель⁸, — зауважує Деніел, змусивши молодика покинути своє заняття.

Йому щонайбільше двадцять чотири роки. Волосся темне, риси якісь сплюснені, пласкі — враження таке, що обличчя його притиснули до скла. Угледівши мене, юнак широко всміхається, і крізь подобу дорослого чоловіка, наче крізь віконечко, визирає хлопчик.

— Беллі, телепню, от ви де! — вигукує він, водночас потискаючи мені руку й плескаючи по спині. Мене наче затискають у лещатах його приязні.

Він вичікувально вдивляється в моє обличчя, а відтак мружить зелені очі, збагнувши, що я його не впізнаю.

— Отже, ви й справді нічого не пам'ятаєте, — каже, глипнувши на Деніела. — Оце пощастило! Гайда-но до бару, познайомлю вас із похміллям.

— Швидко в Блекгіті розносяться новини, — зауважую я.

— Ще б пак, адже летять вони на крилах нудьги, — озивається він. — Мене звати Майкл Гардкасл. Ми з вами давні приятелі, хоча тепер, напевне, годиться говорити, що ми щойно запізналися...

У голосі його ані натяку на розчарування. Навпаки, схоже, що ця ситуація його тішить. Утім навіть під час першої зустрічі зрозуміло, що Майкла Гардкасла розважає геть усе.

— Майкл сидів поруч з вами за вечерею напередодні, — каже Деніел, який тепер замість Майкла порається з грамофоном. — До речі, можливо, що саме через це ви, щойно вийшли з кімнати, вирішили щосили вгатити собі по голові.

— Беллі, підіграйте ж бо йому, ми ж усі не полишаємо сподівань, що якось він таки видушить гожий жарт, — каже Майкл.

У розмові сама собою виникає пауза, адже я маю щось на це відповісти, і брак репліки з мого боку руйнує ритм бесіди. Уперше, відколи я отямився сьогодні вранці, у мене виникає бажання повернутися до свого колишнього життя. Мені бракує знайомства з цими людьми. Мені бракує дружньої приязні. Моє засмучення віддзеркалюється на обличчях моїх бесідників, нас розділяє рівчак зніяковілого мовчання.

Сподіваючись відновити бодай децицію довіри, яка колись, напевне, існувала між нами, я закаскую рукав і демонструю бинти на руці. Кров уже проступила крізь перев'язку.

— Ліпше б я справді сам собі вгатив по голові, — кажу я. — Доктор Діккі вважає, що минулої ночі на мене хтось напав.

— Друже мій! — вигукує Деніел.

— Це через ту бісову записку, так? — запитує Майкл, роздивляючись мої рани.

— Це ви про що, Гардкасле? — питає Деніел, зводячи брови. — Вам щось відомо? Чому ж одразу не розповіли?

— Та нема тут про що розповідати, — каже Майкл зніяковіло, длубаючи тлустий килим носакон черевика. — Покоївка принесла записку, коли ми відкоркували п'яту пляшку вина, і майже одразу Беллі заходився перепрошувати й став згадувати, у який бік відчиняються двері. — Він засоромлено дивиться на мене. — Я хотів був піти з вами, але ви наголосили, що мусите йти сам. Я вирішив, що у вас побачення, тому не надто наполягав. Відтоді й аж дотепер ми не бачилися.

— І що було в тій записці? — питаю я.

— Зеленого поняття не маю, старий, я її не читав.

— А чи пам'ятаєте ви ту служницю, що її принесла? І чи згадував Белл когось на ймення Анна? — цікавиться Деніел.

Майкл знизує плечима, з головою занурюючись у спробу пригадати.

— Анна?.. Ні, не чув. А щодо тієї покоївки... — Він надуває щоки, гучно видихає. — Чорна сукня, білий фартух. Оце й усе. Та хай йому, Коулрідже, не верзійте дурниць! Їх тут кількадесят, усі обличчя годі запам'ятати...

Майкл безпорадно дивиться на нас. Деніел у відповідь роздратовано хитає головою.

— Не хвилюйтеся, старий: ми дамо цьому раду, — каже він, стискаючи моє плече. — І в мене от саме виникла ідея...

Він показує на мапу маєтку, що в рамці висить на стіні. Це чудове архітектурне креслення, подекуди заляпане водою й вижовкле по краях, але воно детально змальовує маєток і його околиці. Виявляється, Блекгіт — величезне обійстя з родинним цвинтарем на захід від будівлі й зі стайнею, розташованою на схід від маєтку. Стежка в'ється до озера, на узбережжі є човнярня. Усе решта — ліс, який розрізає під'їзна алея, чи то радше впертий путівець, що веде просто до селища. Судячи з краєвиду з вікон другого поверху, ми в цих хащах самі-самісінькі. Мене бере циганський піт.

Отже, я мав зникнути серед цього огрому так само, як Анна вранці. І зараз я шукаю власну могилу.

Відчуваючи моє хвилювання, Деніел кидає на мене оком.

— Місцина на відчепі, еге ж? — бурмотить він, витрушуючи цигарку зі срібного портсигара. Тримаючи її губами, мацає кишені в пошуках запальнички.

— Батько привіз нас сюди, коли гігнула його політична кар'єра, — каже Майкл, запалюючи Деніелову цигарку, і видобуває ще одну, для себе. — Старий вирішив зробитися сільським сквайром. Але, певна річ, не так сталося, як гадалося.

Питально здіймаю брову.

— Мого брата вбив один з наших садівників, такий собі Чарлі Карвер, — каже Майкл спокійно, наче зачитуючи вголос результат перегонів.

Приголомшений тим, що забув таке жахіття, я квапливо бурмочу якісь перепросини.

— Я... Вибачте, це, мабуть... Це було...

— Дуже давно, — перериває мене Майкл з натяком на роздратування в голосі. — Це сталося дев'ятнадцять років тому. Мені тоді було всього п'ять, і, відверто кажучи, я майже нічого не пам'ятаю.

— На відміну від більшості передряпів-газетярів, — додає Деніел. — Карвер і ще один його приятель набралися того дня як жаби мулу й перестріли Томаса біля озера. Спочатку спробували були втопити, потім добили ножом. Йому було тоді років сім. Тед Стенвін примчав і сполохав їх пострілом з рушниці, але Томас уже був мертвий.

— Стенвін? — перепитую я, намагаючись не виказати власного подиву. — Оце хамидло з вітальні?

— Ліпше не називати його так уголос, — попереджає Деніел.

— Батьки про нього неабиякої думки, про стариганя Стенвіна, — додає Майкл. — Він був звичайнісінький єгер, коли намагався врятувати Томаса, але після цього батько відписав йому на знак подяки одну з наших африканських плантацій, і цей зануда забагатів.

— А з душогубами що сталося? — питаю я.

— Карвера повісили, — озивається Деніел, струшуючи попіл на килим. — Поліція знайшла той ніж під мостинами в його котеджі, ще й дюжину пляшчин поцупленого бренді на додачу. А його спільника так

і не впіймали. Стенвін каже, що зачепив його пострілом, але до місцевого шпиталю жодна людина з пораненням не зверталася, а Карвер відмовився його виказувати. Лорд і леді Гардкасл тоді теж давали бал, отже, це міг бути хтось із гостей, але родина вперто наполягала, що жоден із них не був знайомий з Карвером.

— Темна справа, як не крути, — каже Майкл невиразно, обличчя в нього похмуре, наче затягнуте хмарами небо за вікном.

— Отже, спільник і досі на волі? — уточнюю я, відчуваючи, як мороз дере поза шкурою. Убивство, скоєне дев'ятнадцять років тому, і вбивство, скоєне сьогодні вранці. Авжеж, це не може бути простим збігом.

— У такій ситуації замислюєшся, на чорта взагалі вона потрібна, та поліція, еге ж? — питає Деніел і замовкає.

Озираюся на Майкла, який пильно вдивляється у вітальню. Потроху гості перебираються до вестибюля, і далі спілкуючись. Навіть звідси я чую дошкульне дзижчання образливих ремарок про все й одразу, починаючи від занедбаного стану будинку й завершуючи пияцтвом лорда Гардкасла й зимною пихою Евелін Гардкасл. Сердешний Майкл, не уявляю, як тільки він це витримує, адже його родину відверто шельмують у їхньому власному будинку.

— Слухайте-но, ми прийшли сюди не для того, щоб надокучати вам давньою історією, — каже Деніел, перериваючи мовчання. — Я тут порозпитував щодо Анни. Боюся, жодної хорошої новини.

— Її ніхто не знає?

— Ані серед гостей, ані серед челяді немає жінки з таким іменем, — каже Майкл. — Ба більше, з Блекгіту ніхто не зникав.

Розтуляю рота, збираючись заперечувати, але Майкл скидає долоню, наказуючи мені мовчати.

— Дайте мені завершити, Беллі. Пошуковий загін відрядити я зараз не можу, але за десять хвилин джентльмени вирушають на полювання. Якщо ви бодай приблизно опишете місце, де опритомніли сьогодні вранці, я подбаю про те, щоб мисливці вирушили саме в тому напрямку й пильнували. Нас буде аж п'ятнадцятеро, тому є неабияка ймовірність, що ми бодай щось помітимо.

Вдячність розпирає мені груди.

— Дякую, Майкле.

Він усміхається до мене крізь хмару цигаркового диму.

— Белле, ви ніколи не передаєте куті меду, тому й зараз навряд чи перебільшуєте.

Я дивлюся на мапу, аж знемагаючи від бажання допомогти, але й гадки не маю, де саме помітив Анну. Убивця наказав мені йти на схід, і ліс просто виштовхнув мене до дверей Блекгіту, але я навіть не уявляю, скільки ж блукав хащами й звідки розпочався мій шлях. Зітхаю і, довірившись фортуні, тицяю в скло навмання. Деніел і Майкл зазирають мені через плече.

Майкл киває, потираючи підборіддя.

— Гаразд, я перекажу хлопцям. — Він роздивляється мене з голови до ніг. — Ліпше б вам перевдягтися, незабаром вирушаємо.

— Я не піду, — видушую, пойнятий соромом. — Мені треба... Я просто не можу...

Молодик незугарно переминається з ноги на ногу.

— Та ну ж бо...

— Майкле, та головою подумайте! — перериває його Деніел, плеснувши мене по плечу. — Ви погляньте лишень, у якому він стані! Сердега Белл заледве викараскався з того лісу! Нащо йому туди повертатися? — Тон його лагіднішає. — Не переймайтеся, Белле, знайдемо ми вашу зниклу дівчину й того чоловіка, який укоротив їй віку. Тепер це наш клопіт. А вам ліпше триматись якнайдалі від усього цього шарварку.

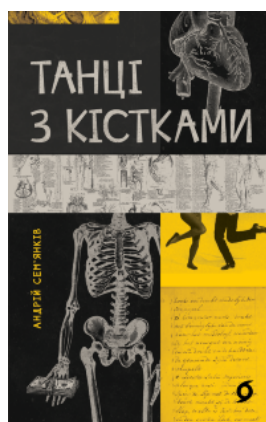
⁸ Ісамбард Кіндом Брунелъ — англійський інженер і винахідник. На його честь названо відомий навчальний заклад — Університет Брунеля. (Прим. пер.)

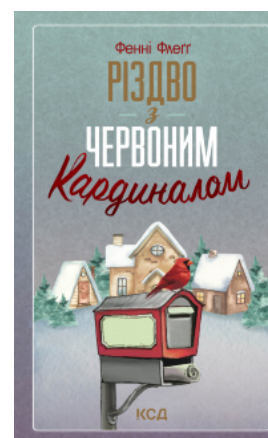
Рекомендована література

Клуб убивств по четвергах

Танці з кістками

Різдво з червоним кардиналом

Вісім релігій, що панують у світі. Чому їхні відмінності мають значення

Балада про співочих пташок і змій

Перейти до категорії
Детективи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ